

Takkie

Zomer editie

Juni 2023

- Thomas a Kempis -

HIER WIRD NICHT
GEMECKERT

LERAREN ALERT
door Robin Weijland
en Marijn de Neeff
10

Inleiding

**Hey matties, wil je deze Takkie lezen?
Lees dan.**

**We hebben weer allemaal hartstikke
coole dingen gemaakt speciaal voor
jullie lezers. Deze keer een wat kortere
editie voor jullie omdat ook wij eigenlijk
gewoon met ons hoofd al aan de
Middelandse zee zitten.**

**Lees bijvoorbeeld over een gele paraplu
(?!) of over 'het leven' als je zin hebt in
iets vaags. Ook zijn er weer boekrecen-
sies, gedichten en een docentenbingo**

**Veel leesplezier en alvast een fijne
vakantie gewenst!!**

Inhoud

Inleiding

Inhoud

Onze Redakkie

De Flierefluiter

Even klagen

Urgh koala's

Docenten bingo: Frank Homveld

De gele paraplu en ik

Het leven enz

Jazzz

Nina Polak

Hartendief

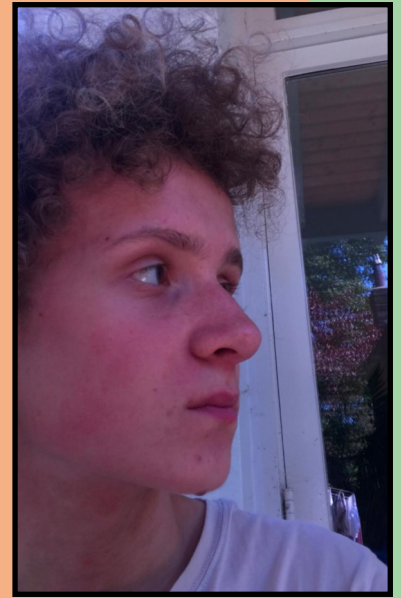
Onze

Evelien van Beek, V4

Vere Splint, V4

Mingus Malta, V4

Anouk Nuijens, H4

Max Jeehee, V4

Tirza Glas, G2

Redakkie

Jolijn Steffens , V4

Tristan Hinkema, V5

Kobus Buijs, G3

Femke Berghuis, V4

Esther de Vreugd, V4

Gerda Helfrich

De Flierefluiter

Trachipleistophora Homosimilis

Een timide doch sluwe levensvorm. In tegenstelling tot het overgrote deel van bekende organismen besteedt de Flierefluiter zijn tijd niet met het zoeken naar voedsel of partners, maar juist met het ontwijken van werk. Ondanks deze neiging blijft hij evolutionair succesvol door zich tussen groepsdieren te begeven, zoals dolfinjenscholen of wolvenroedels. Dit is echter zeldzaam, omdat deze dusdanig klein zijn dat het gedrag des Fluiter de overlevingskansen van de groep doet kelderen. Daarom betreedt de Flierefluiter alleen grote groepen, die kunnen compenseren voor het steentje dat hij niet bijdraagt. Anders gezegd komt de Flierefluiter alleen voor in de massa's van de mensheid.

De Flierefluiter wordt over het algemeen niet ingedeeld bij de parasieten. Hij parasiteert namelijk niet op een enkel organisme, maar op een 'superorganisme,' de groep en de levensmiddelen die zij produceert. Hij doet zijn best om verborgen te blijven en pikt zo weinig mogelijk in. Flierefluiter komen dan ook niet in grote getalen in een groep voor; na een periode van populatiegroei vlakkt de curve natuurlijk af, om overbelasting van de groep te voorkomen. Dit gebeurt zonder interne communicatie in de Fluitergroep. Er is tot nu toe geen theorie ontwikkeld die deze spontane reproductievermindering verklaart.

Naast het gat in kennis over deze "*navitadecremento*" zijn er ook nog vragen over fysieke kenmerken van de Flierefluiter, middelen om soortgenoten te herkennen, globale populatie, reproductiemethode en neurologische afwijkingen. We hebben wel een aantal anekdotes waarmee we een psychologisch profiel van de Fluiter kunnen schetsen. Hij is louter waargenomen in de tijd net voor de volwassenwording. Hij staat ingeschreven bij een aantal studies maar gaat niet naar lessen. Hij spendeert zijn tijd met boeken. Hij rookt. Hij heeft een voorkeur voor zolderkamers. Als hij op een balkon staat, leunt hij tegen de reling en maakt geen keuze, terwijl het moment verder nevelt.

Even klagen

Als je ooit where is wally in real life zou willen spelen, is dit je kans. De pauze is net begonnen en jij wilt je vrienden vinden (aangezien je geen loser bent). Je zet een stap in de tuin van Satan en wordt overrompeld door demonen en duiveltjes. Je kijkt krampachtig in de rondte, zoekend naar je reddende engelen, maar wordt alleen geconfronteerd met verwrongen gezichten die gulzig hun broodjes naar binnen schrokken. Het helse geschreeuw bonkt tegen je oren en de hitte beneemt je de adem. En net als je jezelf verslagen terug wilt trekken zie je daar eindelijk jouw ridders op hun witte paard. Met een bovenmenselijke krachtinspanning vecht jij je een weg naar je vrienden en ploft verslagen op een stoel.

Dit is een dagelijks fenomeen voor elke boven bouwer die het studiecafé als nummer 1 pauzelocatie heeft geselecteerd, en dat zijn er veel. Het hele studiecafé zit volgestampt als sardientjes in een blik. Je kan geen stap verzetten zonder over een verdwaalde tas te struikelen en je krijgt constant ellebogen in je zij van mensen die toch even willen verplaatsen.

Natuurlijk is het studiecafé op zichzelf een goed idee, een fijne plek om te zitten en pauze te houden speciaal voor de bovenbouw. Maar in de uitvoering zijn een paar dingetjes toch echt misgegaan. Er staan teveel tafels en stoelen, het is veel te klein en winkelkarretjes nemen kostbare vierkante meters in beslag zonder reden.

Dit alles maakt het studiecafe eigenlijk echt een rot plek om pauze te houden. Ga ik ermee stoppen? Nee tuurlijk niet ik heb al helemaal geen zin om op de koude trappen van de aula te gaan zitten. En ik schrijf dit ook niet om het studiecafe beter te maken,

Ik moest gewoon even klagen.

Urgh koala's

Koala's, leuk en schattig toch? Nee ze zijn stom en alles wat ze doen is dom. Normaal als dieren evolueren worden ze meer aangepast aan hun omgeving, koala's hebben dat blijkbaar totaal genegeerd. Hun hersenen zijn klein en glad, hun dieet is totaal bullshit, ze hebben chlamydia, ze stinken en de mannetjes verkrachten elk vrouwtje in de buurt. Ze zijn schattig (voor sommige blijkbaar) en ze hebben waarschijnlijk een waarde tot hun ecosysteem, maar dat boeit me nu niet. Ze zijn niet eens cool en high de hele tijd ze zijn gewoon moe en dom.

De hersenen van koala's zijn heel klein, dat is goed voor hen omdat kleinere hersenen betekent: minder energie verbruiken aan denken. Hun hersenen nemen maar 61% van hun hoofd in, de rest is een vloeistof dat ervoor zorgt dat ze niet doodgaan van de honderden keren dat ze uit hun domme bomen vallen. Koala's hebben dan ook een hele lage hersen tot lichaam verhouding in tegenstelling tot andere zoogdieren

en buideldieren. Hun hersenen zijn ook nog eens glad, dat betekent dat er geen plooien in hun hersenen zitten. Plooien in hersenen zorgen ervoor dat er meer oppervlakte is voor neurons waardoor die hersenen complexere opdrachten kunnen uitvoeren. Dit betekent helaas voor de koala's dat ze erg dom zijn en niet veel kunnen, ze kunnen bijvoorbeeld niet herkennen dat een los eucalyptus blaadje voedsel is want als dat blaadje niet aan een tak zit die aan een boom vast zit, is het geen eten voor hen.

Hun dieet is ook nog eens dom, want niet allen eten ze alleen 40 van de over 700 soorten van eucalyptus in Australië, maar ze eten ook grond. Koala's eten 0,5 tot 1 kg van eucalyptus per dag, maar nog steeds krijgen ze daarvan nauwelijks energie binnen. Eucalyptus is namelijk giftig voor heel veel dieren en koala's zijn een van de enige die het kan verteren, eucalyptus is vezelrijk maar laag in calorieën dus energie krijgen koala's niet veel van. Ze slapen minimaal 20 uur van de dag want anders zouden ze

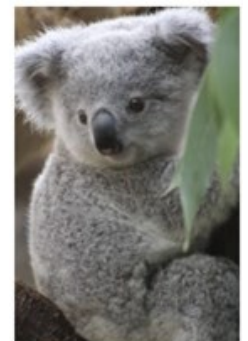
Having a healthy diet

Having to eat a pound a day of one of the least nutritious plants in existence because your ancestors didn't like the other leaves

omvallen van de weinige energie die ze binnenkrijgen. De ander paar uur wordt gebruikt om te eten, andere koala's te verkrachten/verkracht worden door andere koala's of natuurlijk in de mond van hun kind poepen. En omdat de kilo van eucalyptus die ze eten niet genoeg is om hun levend te houden nemen ze om te overleven wat hapjes grond, daar zitten voedingsstoffen in die ze echt nodig

hebben maar niet uit de eucalyptus kunnen halen. Daar zitten ook nog bacteriën in die kunnen helpen met het verteren van die stomme bladeren.

Misschien wel het enige leuke van koala's is dat hun baby's Joey's worden genoemd (zo heten trouwens alle buideldier baby's dus ze zijn niet special ofzo). Natuurlijk is hun leven ook echt kut want nadat ze maximaal zeven weken melk

hebben gedronken bij hun moeder gaan ze haar poep opsmikkelen. Rond de 5 maanden na een bevalling produceren de moeder koala's een special soort poep dat 'pap' wordt genoemd, dit moeten de Joey's eten want ze kunnen nog niet eucalyptus goed verteren. De pap zorgt ervoor dat de Joey later wel eucalyptus kan verteren want er worden microbacteriën doorgegeven die daar essentieel voor zijn. De koala pap is niet eens harde poep het is een diarree achtige massa. De Joey's eten deze pap door met hun kopje uit de buidelzak te komen en dan vervolgens naar de anus van de moeder te leunen en de pap op te slurpen. Hier kunnen ze ook nog een chlamydia van krijgen. En ze kunnen dan ook nog voor een heel jaar niet klimmen.

Hebben koala's nou chlamydia? Ja, in sommige gebieden van Australië hebben meer dan 80% van de koala's chlamydia. Dit is eigenlijk niet de schuld van hun slechte bestaan maar de schuld van ons. We weten niet zeker waarom koala's chlamydia hebben maar we hebben wel een theorie. Die theorie is dat koala's chlamydia hebben gekregen van in contact komen met de poep van geïnfecteerde vee. Dit vee heeft de chlamydia gekregen van ander poep en zo gaat het maar door. Het kan ook gewoon zijn dat er ooit een mens was met chlamydia die dacht 'huh laat ik vandaag even een koala gaan neuken' ewww. Ja boeien he? die ene koala heeft chlamydia waarom hebben ze nu het allemaal? Omdat zelf als het niet het paar seizoen is hebben ze nog steeds seks en poepen ze in hun baby's mond, dus daarom. Terug naar dat seks ding, vaak is het niet eens consensueel aan een kant, als een vrouwtje niet met een mannetje wil paren of gewoon seks hebben dan kan het mannetje heel agressief worden en zelf haar uit een boom trekken of duwen tot hij uiteindelijk zijn piemel in haar twee vagina's heeft gestopt. Die mannetjes kunnen echt door niets gestopt worden, zelfs niet als een vrouwtje aan het ovuleren is. Zoals al eerder is gezegd hebben vrouwtjes koala's meer dan een vagina, ze hebben er eigenlijk drie. De buitenste twee vagina's worden gebruikt voor het transport van sperma en de middelste wordt gebruikt bij het bevalen. De mannetjes hebben ook echt een rare piemel, hun piemel splitst in tweeën zodat tijdens seks ze hun eikel in alle twee de vagina's kan stoppen. Echt goor dit.

Koala's zijn dom en hoe ze hebben overleefd weet ik niet, ik weet wel dat hun populatie steeds naar beneden gaat. Dit komt door meerdere redenen zoals bosbranden, auto's, ontbossing, chlamydia, andere ziektes, honden aanvallen, droogte en waarschijnlijk hoe dom ze zijn. Ze hebben een belangrijke rol in hun ecosysteem, ze zorgen ervoor dat de eucalyptus niet te veel groeit zodat de planten op de grond nog zonlicht kunnen krijgen, ook zorgt hun poep voor meer planten groei en dat is belangrijk voor de biodiversiteit. Ga dus alsjeblieft niet naar Australië om koala's uit te lachen en te schoppen, ze zijn namelijk een beschermde dieren soort daar en naar Australië vliegen in niet goed voor het milieu en je portemonnee

Docenten bingo

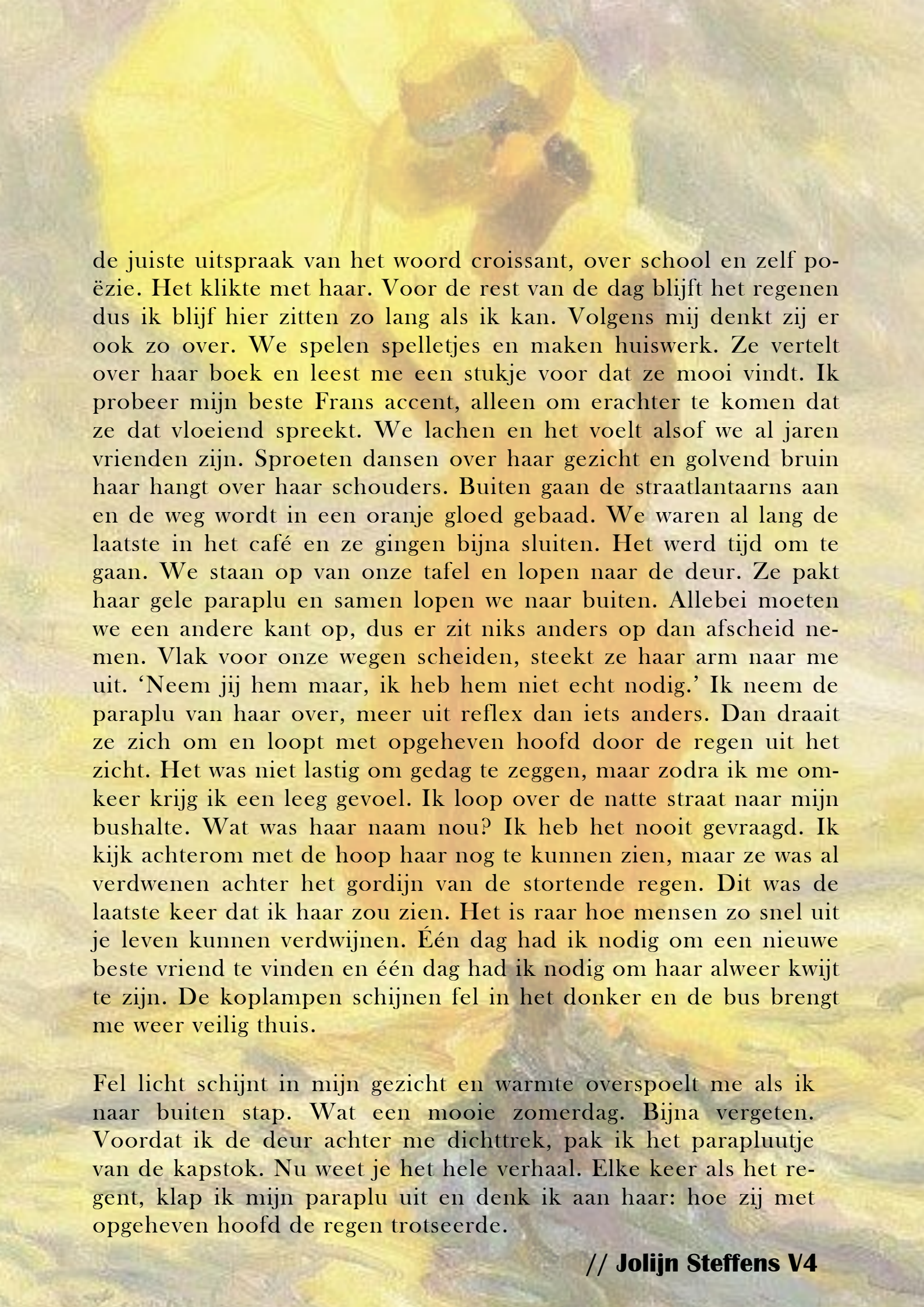
Frank Homveld

Schrijft iets onleesbaars op het bord	Heeft een pak aan met een printje	Vergeet les te geven
Praat over schrijvers die niemand kent	Gratis!	Praat in een andere taal tijdens de Nederlands les
Heeft felgekleurde schoenen aan	Vertelt verhaal over een hond die op zijn schoen poept	Is te laat

De gele paraplu en ik

Elke keer neem ik een paraplu mee als ik de deur uit ga. Zelfs midden in de zomer zeul ik met het inklap dingetje. Vraag me niet waarom, een echt goed antwoord zal ik je niet geven. Misschien vind ik het gewoon leuk. Er zit dan ook best een verhaal achter dit kleine, gele parapluutje.

Ik was 15. Kletsnat spring ik de bus in op weg naar het café. Het regent dat het giet en vanuit het raam in de drukke bus, zie ik hoe iedereen gehaast over de straten rent, op zoek naar een afdakje. Wanneer we tot stilstand komen bij mijn halte, duw ik me door de menigte en spring de bus uit. Het is nog een paar minuten hier vandaan, maar ik was toch al nat. Gewoon doorlopen, met opgeheven hoofd. Mijn moeder zei altijd: 'We zijn niet van suiker!', pakte dan mijn hand en samen sprongen we van plas tot plas. Een fijne herinnering. De warmte en de geur van vers gebakken cake, omarmt me als ik het cafeetje binnen kom. Het is overal vol. Alle studenten zijn gevlucht voor de storm en allemaal zitten ze nu hier, te lezen, huiswerk te maken of een ouderwets potje Zweeds te pesten. Nog één plekje. Ik ga zitten aan het vierkant tafeltje in de hoek, Frans boeken opengeslagen. Ik bestel een frambozen cheesecake en een cappuccino. Regen tikt tegen de ruiten van het café. In mijn ooghoek zie ik een meisje door de deur lopen. Ze is één van de enige, die niet druipend naar binnen komt. Ik denk hetzelfde als zij: geen plek. Dan, voor een minuscule seconde, maken we oogcontact. Ze loopt mijn kant op. 'Mag ik hier zitten?' en wijst naar de stoel tegenover mij. Ik knik. Ze pakt een boek uit haar tas en begint te lezen. Zo zitten we voor een tijdje: 2 vreemden, tegenover elkaar in stilte. Mijn koffie en taart wordt op tafel gezet. 'Cheesecake is mijn favoriet.' Ze zegt het zacht. Ik schuif het bord een stukje haar kant op. Groene ogen staren terug in ongeloof, maar ik wil graag mijn taart delen met haar. Ik denk niet dat ze de liefdadigheid had verwacht want ze begon licht te blozen. We eten onze taart en voor je het weet zijn we hevig in gesprek over alles en niks. Boeken, films, over

de juiste uitspraak van het woord croissant, over school en zelf poëzie. Het klikte met haar. Voor de rest van de dag blijft het regenen dus ik blijf hier zitten zo lang als ik kan. Volgens mij denkt zij er ook zo over. We spelen spelletjes en maken huiswerk. Ze vertelt over haar boek en leest me een stukje voor dat ze mooi vindt. Ik probeer mijn beste Frans accent, alleen om erachter te komen dat ze dat vloeiend spreekt. We lachen en het voelt alsof we al jaren vrienden zijn. Sproeten dansen over haar gezicht en golvend bruin haar hangt over haar schouders. Buiten gaan de straatlantaarns aan en de weg wordt in een oranje gloed gebaad. We waren al lang de laatste in het café en ze gingen bijna sluiten. Het werd tijd om te gaan. We staan op van onze tafel en lopen naar de deur. Ze pakt haar gele paraplu en samen lopen we naar buiten. Allebei moeten we een andere kant op, dus er zit niks anders op dan afscheid nemen. Vlak voor onze wegen scheiden, steekt ze haar arm naar me uit. ‘Neem jij hem maar, ik heb hem niet echt nodig.’ Ik neem de paraplu van haar over, meer uit reflex dan iets anders. Dan draait ze zich om en loopt met opgeheven hoofd door de regen uit het zicht. Het was niet lastig om gedag te zeggen, maar zodra ik me omkeer krijg ik een leeg gevoel. Ik loop over de natte straat naar mijn bushalte. Wat was haar naam nou? Ik heb het nooit gevraagd. Ik kijk achterom met de hoop haar nog te kunnen zien, maar ze was al verdwenen achter het gordijn van de stortende regen. Dit was de laatste keer dat ik haar zou zien. Het is raar hoe mensen zo snel uit je leven kunnen verdwijnen. Één dag had ik nodig om een nieuwe beste vriend te vinden en één dag had ik nodig om haar alweer kwijt te zijn. De koplampen schijnen fel in het donker en de bus brengt me weer veilig thuis.

Fel licht schijnt in mijn gezicht en warmte overspoelt me als ik naar buiten stap. Wat een mooie zomerdag. Bijna vergeten. Voordat ik de deur achter me dichttrek, pak ik het parapluutje van de kapstok. Nu weet je het hele verhaal. Elke keer als het regent, klap ik mijn paraplu uit en denk ik aan haar: hoe zij met opgeheven hoofd de regen trotseerde.

Het leven enz

Ik ben gelukkig. ja... Ja ik ben gelukkig. Over het al gemeen ben ik best tevreden en ik vind dat ik het best goed doe.

Ik ben natuurlijk niet altijd blij, maar op die momenten wéét ik dat het echt allemaal wel goed komt. Het zijn maar emoties. Ik wéét dat ik gelukkig ben met mijn leven. Ook al is dat maar perspectief en abstracte hippie shit. (dit zeg ik nu ook wel maar in de slechte weken denk ik er toch wel heel anders over)

Dit klinkt allemaal heel goed en het lijkt alsof ik alles weet, maar ik zit vast met een vraag:

Wat is het doel van het leven?

Ik volg geen religie, eerder een soort combinatie van vage ideeën die mij wel logisch lijken. Ik geloof niet in de god zoals meeste religies zich op richten, maar ik geloof ook simpelweg niet dat het leven uit het niets is ontstaan, of zelfs het universum. Waar is de tijd begonnen? Hoe kan het dat ik besta? Hoe kan het dat levenloze dingen zoals atomen ineens levende organismen vormen? Er moet wel een vorm van god bestaan. Maar back to business:

Ik heb wat verschillende half theorieën/ideeën/sprookjes uit mijn hoofd over het doel van het leven. (Dit hele verhaal is tenslotte een grote braindump, geschreven op de bank voor de tv)

1. Je moet goed zijn
2. Je moet genieten
3. Er is geen doel van het leven
4. Butterfly effect

1. Je moet GOED zijn

Dit sprookje komt overeen met religies zoals het christendom en anderen. Het is een aantrekkelijk idee en het helpt sowieso als iedereen dit zou geloven omdat iedereen dan ineens aardiger gaat doen (misschien) maar wat zijn dan de consequenties als je dit niet doet? Ook is 'goed' ook maar relatief, alles wat wij als maatschappij als goed beschouwen is verzonnen door de mens, en ik vertrouw de mens niet. En dan ook nog het feit dat het onmogelijk is om iedereen blij te maken, wat je ook doet je zal altijd de bad guy zijn in iemands leven. Je kan niet écht iets goed doen omdat iedereen anders denk en andere perspectieven heeft. Wie bepaald dan wat goed is?

All the good girls go to hell, cause even god herself has enemies.

2. Je moet GENIETEN

Ok lol. Basic idee maar ik begrijp het. Alleen weer een enkel probleempje, blij zijn is maar een emotie, emoties gaan weg. En aangezien de tijd (voor zover we weten) oneindig is, en jij niet, maakt het eigenlijk allemaal ook niet uit. Straks ben je toch dood. (sorry dat dit zo emo is)

3. Zoals ik dus eigenlijk al geconcludeerd heb vind ik het niet logisch als er een doel van het leven is. Het leven is niet iets permanent dus in mijn ogen maakt het dan al niet meer uit. Als er geen leven is dat oneindig voortduurt, heeft het toch eigenlijk allemaal geen zin? (Of formuleer ik het nu te pessimistisch ;)

4. Toch wil ik jullie nog een beetje hoop geven, dus hier een sprookje met wat inspiratie van mijn tante: Wat nou als jouw acties wel definitieve consequenties hebben???? O: Ik probeer het duidelijk uit te leggen maar ik weet het zelf ook niet zo goed. Stel je voor jou acties hebben wél oneindige consequenties, alleen jij kan die consequenties zelf nog niet zien. Maar ja, dan heb je er eigenlijk nog steeds niets aan omdat ook 'slechte' acties tot uiteindelijk 'goede' dingen komen.

Hoe kan er een God zijn? Hoe kan het ooit waar zijn dat er iets is met bewustzijn dat besluit mensen en dieren zó te laten lijden. Hoe kan het zou zijn dat er iemand is die de keuze maakt om de wereld zo in elkaar te zetten dat bepaalde mensen zoveel andere mensen zo veel trauma aanbrengen. Denk aan al het leed in de wereld, en dan niet liefdesverdriet want dat valt nog te verklaren, maar denk aan alle martelingen van mensen die dat totaal niet verdienen.

Misschien heeft deze 'god' alleen de mens gemaakt, de eerste homo sapiens, en heeft de mens het daarna helemaal zelf verkloot. Want ja dat systeem is wel verzonnen door een mens.

Maar tegelijkertijd: er zijn zo veel mooie dingen in het leven, ten eerste het leven zelf, het idee dat er uit geen leven, ineens leven ontstond is toch helemaal niet natuurkundig correct (of weet ik nu gewoon niet genoeg van natuurkunde??) Misschien zijn de eerste cellen wel nog met een beetje scheikunde uit te leggen maar bewustzijn en een ziel??? Waar de f komen die nou weer vandaan. Ik geloof gewoon niet dat dat zonder een vorm van god mogelijk is. (Maar goed ik geloofde ook niet dat het mogelijk was dat het gemiddelde van alle v4 wisb klassen een 4.5 was, bleek toch écht zo te zijn) En toch is het zo, dat is wel het enige wat ik zeker kan weten, ik besta.

Dus er is geen god, of in ieder geval geen met bewustzijn, maar er is wél een god. Dit slaat ook weer helemaal nergens op. Dus het enige wat ik dan kan verzinnen:

Tijd is oneindig, dus is alles mogelijk. Dit denk ik omdat, ondanks Einstein, alles in ons universum toch een klein beetje random is. Kwantummechanica ofzo (ik heb er zelf ook geen verstand van.) Dus alles wat nu niet gebeurt moet later wel een keer gebeuren, want de tijd stopt nooit en dus zal het 'alles' zich nog wel miljoenen (ik zeg miljoenen omdat oneindigen een raar woord is maar je snapt hem) keren opnieuw zal voorkomen, zo niet, toch wel want er is tijd. Ik zit me te bedenken (steeds als ik aan het schrijven ben denk ik weer, o nee dit is óók waar) als er geen enkele vorm van materie bestaat, is de tijd toch in principe ook voorbij? Maar het alles is ook uit niets ontstaan, dus dan zou dat zich opnieuw voor moeten kunnen doen right? Dit is mijn verklaring voor de onmogelijke dingen die tóch bestaan, er is oneindige tijd waardoor alles mogelijk is. Kaboeja (ook al klopt de natuurkunde hierachter misschien niet)

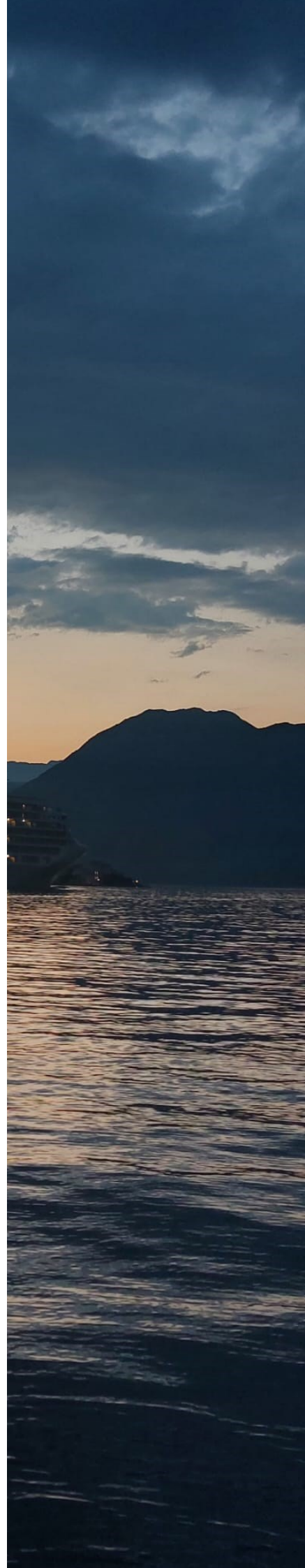
Ja kijk, zie je?? Daarom schrijf ik nooit echt uitgebreid over dit soort onderwerpen, omdat het een grote warboel wordt aan ideeën. Echter weet ik het gewoon niet, mijn conclusies zullen zeer waarschijnlijk incorrect zijn omdat ik maar een 15-jarig meisje ben en helaas nog niet alle natuurkunde, scheikunde, wiskunde en filosofie bekend aan de mensheid in mijn hoofd heb gekregen. En zelfs als dat me over 50 jaar wel is gelukt, weet ik alsnog niks. Wetenschap is ook maar een taal verzonnen door de mens om de wereld om ons heen een beetje te kunnen verklaren. Het kan ook allemaal complete onzin zijn.

Ik denk ook niet dat het de bedoeling is om echt het doel van het leven te weten, daar is immers God voor right? ;)

Ook even disclaimer, het leven mag dan wel geen doel hebben volgens mijn ideeën, je hoeft dat nu niet ineens te geloven. Ik ben ook maar een 15-jarig meisje, het lijkt me vooral een goed idee om je eigen doel te vormen. Ontdek vooral zelf wie je bent en waarvoor jij wilt leven.

Peace out xoxo

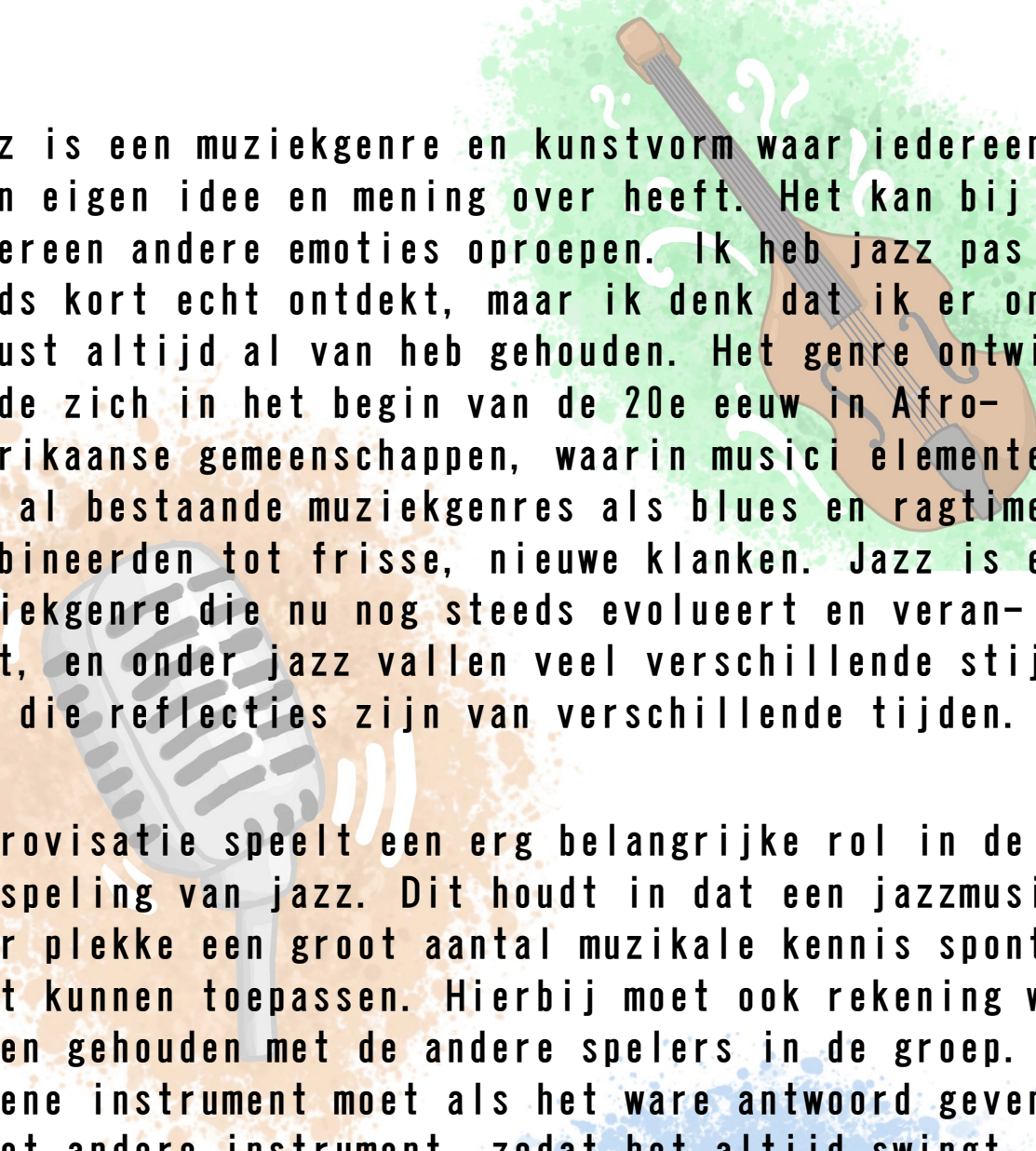
Esther de Vreugd (aka klein meisje)

Jazzzzz

Jazz is een muziekgenre en kunstvorm waar iedereen zijn eigen idee en mening over heeft. Het kan bij iedereen andere emoties oproepen. Ik heb jazz pas sinds kort echt ontdekt, maar ik denk dat ik er onbewust altijd al van heb gehouden. Het genre ontwikkelde zich in het begin van de 20e eeuw in Afro-Amerikaanse gemeenschappen, waarin musici elementen van al bestaande muziekgenres als blues en ragtime combineerden tot frisse, nieuwe klanken. Jazz is een muziekgenre die nu nog steeds evolueert en verandert, en onder jazz vallen veel verschillende stijlen die reflecties zijn van verschillende tijden.

Improvisatie speelt een erg belangrijke rol in de bespeeling van jazz. Dit houdt in dat een jazzmusicus ter plekke een groot aantal muzikale kennis spontaan moet kunnen toepassen. Hierbij moet ook rekening worden gehouden met de andere spelers in de groep. Het ene instrument moet als het ware antwoord geven op het andere instrument, zodat het altijd swingt. Ook is het de bedoeling dat jazz steeds weer fris en innovatief klinkt. Dit betekent dat jazzmusici niet steeds zichzelf moeten herhalen, maar juist zich steeds verder moeten overtreffen en risico's moeten nemen in hun improvisatie. Voor het spelen van jazz is dus een goed muzikaal begrip en gehoor nodig

De vele smaken en kleuren van jazz moet je echt zelf ontdekken. Zoek het op, koop een jazz-cd, ga naar een live-optreden, wat dan ook. Ik heb jazz zelf bijvoorbeeld ontdekt door een game. En als je er nu nog niks aan vindt, maak je dan geen zorgen: je muzieksmaak kan veranderen, net als je smaak in eten. Veel luisterplezier!

// **Kobus Buis Gym3**

// **illustraties Femke Berghuis V4**

Nina Polak

Mensen hebben veel gemeen met marshmallows. Ze lijken een hard randje te hebben maar van binnen zijn ze zacht en vloeibaar en vol geheimen. Wist je dat marshmallows vroeger gemaakt werden van heemst? Heemst! Dat is alsof je ontdekt dat de opa van je vriend fout zat in de oorlog. En net zoals marshmallows hebben mensen de gewoonte om samen te smelten op zo'n manier dat het onmogelijk is om te zien waar de ene marshmallow begint en de andere eindigt. Mijn conclusie, voordat mijn mallow-metafoor helemaal breekt: Nina Polak schrijft boeken over deze marshmallow-mensen en de manieren waarop ze (soms ongemerkt) samenklonteren.

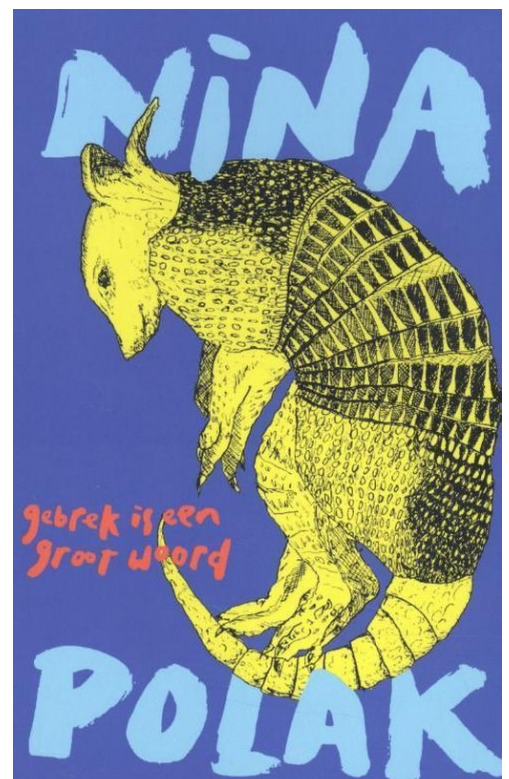
In haar drie gepubliceerde romans evolueert Polak's schrijfstijl maar blijft haar thematiek nagenoeg hetzelfde. Ze schrijft altijd over mensen. Niet over plots of personages, maar mensen. De voortgang van het verhaal en de interesse van de lezer hangen allemaal aan een steeds complexer-wordend web van relaties tussen en gedachten van individuen, in plaats van een oplopende hoeveelheid explosies en pistoolschoten. Sommige mensen vinden dat interessant. Anderen doodsaai. Als jij een van de laatste soort bent, blader dan door! Lees iets van Anna Woltz voor Nederlands. De rest van dit artikel gaat over de drie boeken van Nina Polak afzonderlijk en welke de juiste is voor jou, maar als je al een hekel hebt aan het overkoepelende thema dan ga ik je niet op andere gedachten brengen.

Zijn ze weg? Mooi. Verschrikkelijk saai volk, die thriller-fans. Hoe dan ook, Polak debuteerde met *We zullen niet te pletter slaan*, een bejubeld boekje over een broer die na een lange reis terugkeert naar zijn zus én het eerste voorbeeld van Polaks uitgesproken stijl. Een review-quote op de cover verwoordt het het best – 'ravissant proza, wij willen meer!' Ze schrijft trefzeker en mooi en maakt elke pagina leuk, niet alleen omdat je meer van het verhaal ontdekt maar ook omdat ze zinnen zo aan elkaar haakt dat het voldoening geeft om ze uit elkaar te halen en te begrijpen. Maar dat ontdekte verhaal dan. Het wordt vooral aangedreven doordat de personages fouten maken. Meestal is dat frustrerend, maar Polak ontwijkt die frustratie door elk personage diep en volle-

dig uit te pluizen. De lezer kent Anna, zus, en Schard, broer, door en door aan het einde van het boek. Hij weet hoe hun moeder hen beïnvloed heeft, hun andere moeder, hun eerdere liefdes en hun mislukkingen, en deze kennis verzacht de frustratie over hun gedrag. Het is wel zo dat je, door deze absolute uitleg, geen ruimte hebt om de waarheid te verwarren voor iemands mening. Je weet altijd wanneer iemand iets *vindt* en wanneer iets zo *is*, en dat is jammer, omdat je zonder missende kennis niet verder nadenkt. Polaks tweede boek, *Gebrek is een groot woord*, verwijderd de absolute uitleg ten gunste van absolute subjectiviteit.

Gebrek is een groot woord verschilt direct van haar jongere zusje, omdat het vanuit één personage is geschreven, Nynke "Skip" Nauta. Zij keert na lang zeilen terug in Amsterdam en moet daar kennissen en oude liefdes confronteren. Terwijl Anna en Schard uit *Pletter* geen geheimen hadden voor de lezer, werpt Skip direct muren voor hem op. Maar het hele boek volgt alleen Skip's perspectief. We zitten dus vast in de wereld van iemand die wij niet zo goed kennen – relatief aan Anna en Schard – en moeten mening van feit onderscheiden. Het boek is hierdoor moeilijker te begrijpen maar des te leuker om uit te vogelen. Het is leuk om een patroon in Skip's gedachten te herkennen, en het is leuk om te kijken waar dat patroon vandaan komt. Ook is Skip een veel dubieuzer persoon. Bij *Pletter* kunnen we, onaanastbaar als de Boeddha, Anna's en Schard's acties vergeven. We weten alles van ze, en als je hun invloeden en psychologie en het feit dat ze slechts mensen zijn bij elkaar optelt, is het dan niet begrijpelijk dat ze relaties afknappen? Of overspel plegen? Of ongezonde gewoontes opbouwen? Maar van Skip hebben we geen compleet plaatje, en daarom vinden wij het makkelijker om het niet met haar eens te zijn. Over het algemeen vond ik *Gebrek is een groot woord* een aangrijpende en opwindende boek dan *We zullen niet te pletter slaan*, maar de compleetheid en zachtheid van *Pletter* heeft ook haar eigen aantrekkingskracht.

PROMETHEUS

Buitenleven is het meest recent uitgekomen, en is van alle drie het best geschreven. Ook is dit het moeilijkste boek van de drie. Het boek gaat over een stel, Rivka en Esse, die naar het platteland verhuizen in de hoop hun wat hobbelige relatie te kalmeren. Maar het is voor de ene vrouw moeilijker aanpassen dan de ander, en de verschijning van tv-psychiater Eva Alta doet niet veel goeds voor hun jaloezie en achterdocht. Alle eerder genoemde thema's worden subtiel in het boek verwerkt. De moraliteit is grijzer dan ooit, en het boek geeft de lezer nét niet genoeg informatie om tot een goede conclusie te komen. Tevens is het plot het minst opwindend. Twee vrouwen verhuizen. Ze maken kennis met een bn'er. Een auto wordt beklad. *We zullen niet te pletter slaan* had Schard die in India een weeshuis runde en kinderen moest

beschermen van hyena-aanvallen, en *Gebrek is een groot woord* had depressieve moeders en Skip die de halve wereld afzeilde. *Buitenleven* draait alleen om de personages. Daar draaide een groot deel van de eerdere boeken ook om, maar die gebruikten een spannend plot om de aandacht van de lezer vast te houden. Ik vind *Buitenleven* een geweldig boek en ik raad het aan, maar ik moest me aan het einde er wel doorheen slepen. Dit maakt *Buitenleven* daarentegen wel een goed boek om steeds op te pakken en weer neer te leggen. Het is niet een boek dat je in één ruk wilt uitlezen, maar wel een boek waar je altijd naar terug kan keren

Als het nog niet duidelijk is, hou ik van deze boeken. Ze zijn intimiderend mooi geschreven, organisch en vloeiend, dat de menselijkheid van het verhaal weerspiegelt. Polaks ideeën over hoe mensen andere mensen beïnvloeden, worden goed geformuleerd en uitgewerkt, en ze is af en toe extreem grappig. Helaas is de thematiek vaak een beetje navelstaarderig. Polak laat zich erg inspireren door haar eigen relaties, en daardoor kan het een tikkeltje zelf-obsessief overkomen. Maar als je daar omheen kan lezen, raad ik alle drie boeken aan. Ze zijn allemaal kort en leuk, en *We zullen niet te pletter slaan* staat in de mediatheek, dus er is geen reden om niet eventjes een kijkje te nemen. Leen dat boek, en geniet.

hartendief

wat ben je toch zo super lief
een echte professionele hartendief
met jou wil ik al mijn tijd spenderen
omdat we veel van elkaar kunnen leren
gezellig een rondje lopen in het bos
waar we onszelf kunnen zijn, lekker los
met liefde maak ik voor jou je eten
wat je soms binnen 2 minuten op kan vreten
soms 's avonds laat nog buiten dollen
je woeft, blaft en door het gras gaat rollen
een echte professionele hartendief
och, hondjelief

Here I am, once again om jullie te groeten lieve tak-
kie-lezers. Ik hoop dat deze editie jullie blij heeft
gemaakt, heeft geïnspireerd of in ieder geval voor
wat vermaak heeft gezorgd.

Natuurlijk (zoals al ongeveer 3 jaar lang) hebben wij
nog steeds niet het wenselijke aantal redactie le-
den. Dus... ben jij geïnteresseerd in wekelijkse ge-
zelligheid, chocolademelk en nieuwe vrienden? (En
af een toe een beetje schoolkrant maar dat komt
niet zo vaak voor) OF vind jij het leuk om te schrij-
ven/tekenen/fotograferen/interviewen/bedenken?

Dan is de schoolkrant echt iets voor jou! Geen
stress, je hoeft echt geen schrijf- of tekentalenten
te hebben om bij onze redakkie te komen. Voor ie-
dereen is er altijd wel wat te doen en daarom is ie-
dereen welkom.

Als dit klinkt als iets voor jou, kom er dan bij!
We zitten vaak in 233 op donderdag het 7e en 8e
uur, maar dit is niet altijd zo. Dus als je zeker wil
weten dat je straks niet voor een leeg lokaal staat,
check dan even waar we zitten door te mailen naar:

G.Helfrich@arentheemcollege.nl.

We kijken al uit naar je komst!

Fijne zomer

Schrijven?
Fotograferen?
Vormgeven?
Tekenen?
Interviewen?

**Stuur een mailtje naar Mevrouw Helfrich
g.Helfrich@arentheemcollege.nl
En versterk de Redakkie!**